

Arrest

nr. 152 588 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

In de eerste plaats haalt de verzoekende partij een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en de redelijke termijn, waarbij zij verwijst naar het feit dat zij op reeds op 15 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, doch dat haar aanvraag slechts op 4 augustus 2011 ontvankelijk en gegrond werd verklaard, onder voorwaarde van het neerleggen van een arbeidskaart B. Naast de vaststelling dat de aanvraag dateert van 30 oktober 2009, dient erop gewezen te worden dat de beslissing van 4 augustus 2011 niet het voorwerp van onderhavig beroep uitmaakt, zodat het betoog van de verzoekende partij in dit verband hoe dan ook niet dienstig is.

De verzoekende partij richt zich vervolgens op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de arbeidskaart. Er dient te worden vastgesteld dat de in de bestreden beslissing gemaakte vaststelling dat de verzoekende partij geen bewijs heeft voorgelegd dat zij arbeidskaart B heeft aangevraagd, beantwoordt aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier. Er wordt tevens verwezen naar het door de verzoekende partij neergelegde schrijven van 20 september 2012. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde had moeten rekening houden met de fax van haar raadsman verstuurd op 13 november 2012 waarin gevraagd werd een nieuwe termijn van 3 maanden toe te kennen op de arbeidskaart aan te vragen. Naast de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op grond waarvan de gemachtigde de plicht zou hebben met deze fax rekening te houden en de verzoekende partij een bijkomende termijn toe te kennen, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zelf op 25 januari 2012 een brief aan de staatssecretaris heeft gericht waarin zij haar situatie uiteenzet en dat op deze brief wel degelijk geantwoord werd op 20 maart 2012, waarbij gesteld werd de aanvraag van de arbeidskaart volgens de informatie waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt nog steeds onderzocht wordt bij het Vlaams Gewest en de verzoekende partij aangeraden wordt zich daar te informeren. Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij geen bewijs van een aanvraag van een arbeidskaart heeft voorgelegd, zodat dient te worden vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij en de eventuele aanwezigheid van enig misverstand of administratieve vergissing bij de één of andere administratie geen afbreuk kan doen aan dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing. Een schending van de in het kader van de formele en materiële motiveringsplicht aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een laatste onderdeel van het eerste middel heeft tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. De Raad van State oordeelde echter dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Dit onderdeel van het eerste middel lijkt bijgevolg niet dienstig. Specifiek wat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel betreft, wordt nog opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij ervan uit mocht gaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De verwijzing van de verzoekende partij naar de publieke

verklaringen van de staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de instructie nog steeds geldt voor wie eraan voldoet, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de instructie omwille van het arrest van de Raad van State met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve niet langer - noch in negatieve, noch in positieve zin - kan worden toegepast. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Daar waar de verzoekende partij in dit verband nog de schending van het gelijkheidsbeginsel inroept, dient te worden vastgesteld dat zij hierop in haar uiteenzetting niet verder ingaat, zodat dit onderdeel van het eerste middel hoe dan ook onontvankelijk is.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel richt de verzoekende partij zich tegen het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat haar integratie geen grond voor regularisatie kan vormen, daar deze niet kan vergeleken worden met die in het land van herkomst, waar zij geboren is en gedurende 26 jaar verbleven heeft. De verzoekende partij meent dat sprake is van een stereotype en eenvoudige formule en dat de bestreden beslissing nalaat ook maar enige motivering te geven waarom haar integratie en dergelijke niet zouden volstaan. De bestreden beslissing stelt echter uitdrukkelijk dat deze elementen geen grond voor regularisatie kunnen vormen, omdat de integratie in België niet met die in het land van herkomst kan vergeleken worden. De verzoekende partij betwist niet dat zij in Marokko geboren is en daar 26 jaar verbleven heeft. Het feit dat zij het niet eens is met de betrokken motivering, maakt niet dat deze stereotiep, eenvoudig of onwettig zou zijn of dat van een manifeste beoordelingsfout sprake zou zijn. In de mate dat zij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Een schending van de in het kader van de formele en materiële motiveringsplicht aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte meent de verzoekende partij dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-playbeginsel en de redelijke termijn geschonden zijn, daar zij op 3 november 2009 haar aanvraag indiende en er pas op 3 juli 2014 een definitieve beslissing werd genomen. In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. De verzoekende partij toont daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het feit dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Ook blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde slechts met de integratie van de verzoekende partij tot op een bepaalde datum zou hebben rekening gehouden. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de integratie in België geen grond tot regularisatie kan vormen, omdat deze niet kan vergeleken worden met de integratie in het land van herkomst, waar de verzoekende partij geboren is en gedurende 26 jaar heeft verbleven. Ten slotte dient te worden benadrukt dat een eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg zou hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (cf. RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het fair-playbeginsel en van de redelijke termijn wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 mei 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 3 september 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond, stelt zij dat er aanleiding is tot annulatie, het betreft een 9bis-aanvraag in het kader van de beruchte instructie, waar een arbeidskaart werd gevraagd en het dan misgelopen is bij het Vlaams Subsidieagentschap Werk en Economie. Het gaat niet op om thans, na annulatie van de

instructie door de Raad van State en nadat de staatssecretaris het geweer een aantal keren van schouder heeft veranderd, te stellen dat er geen bijzondere omstandigheden zouden zijn. Deze zijn er wel. De verzoekende partij stelt dat zij werk heeft en ondertussen een zeer lang verblijf, dus zij blijft aandringen op annulatie.

De verwerende partij sluit aan bij de beschikking.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar het feit dat er wel “*bijzondere omstandigheden*” zijn. In de mate dat zij hiermee doelt op de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van het bestaan van “*buitengewone omstandigheden*”, dient erop gewezen te worden dat de thans bestreden beslissing geen betrekking heeft op het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden, maar zich uitspreekt over de gegrondheid van de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis. In deze mate kan het betoog ter terechtzitting dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond. In de mate dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar “*bijzondere omstandigheden*” zou doelen op het feit dat zij meent zich in zulke omstandigheden te bevinden dat haar aanvraag gegrond verklaard had moeten worden, dient te worden vastgesteld dat zij de concrete elementen waarnaar zij verwijst reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en dat hierop middels de beschikking van 7 mei 2015 reeds werd geantwoord. Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 7 mei 2015 werd aangegeven. Ook door te blijven aandringen op de vernietiging van de besteden beslissing, omdat zij werk heeft en ondertussen een zeer lang verblijf, doet zij geen afbreuk aan voormelde beschikking. Bovendien nodigt zij de Raad hiermee uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE